

РЕШЕНИЕ

№ 2200

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 06.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6814** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Л. М. С., със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 3, чрез адв. В. К., срещу Национална агенция за приходите (НАП) с искане за присъждане на обезщетение на имуществени вреди в размер на 176 695.00 лева, представляващи пазарната стойност на собствен недвижим имот – апартамент № 6 в [населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2.

Ищцата поддържа, че 26.06.2019 г. бил проведен публичен търг от публичен изпълнител при Териториална дирекция на НАП – С. по изп. дело № 22060003844/2006 г., образувано срещу Е. П. С. (син на ищцата) за продажба на процесния имот. Твърди незаконосъобразност на действията на публичния изпълнител по провеждане на търга, тъй като към датата на провеждането му имотът не е бил собственост на длъжника и била изтекла абсолютната погасителна давност по чл.171, ал.2 от ДОПК. Претендира присъждане на обезщетението, ведно със законната лихва и сторените по делото разноски.

Ответникът Национална агенция за приходите оспорва исковата молба и претендира за отхвърляне поради липса на предпоставките по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Сочи, че ищцата не е адресат на нито един индивидуален акт, издаден в хода на процесното принудително изпълнение, проведено срещу длъжник, различен от нея, респективно,

че това изпълнение не е засегнало нейни права. Оспорва правната сила на Решение № 299/14.01.2020 г. и Решение № 7148/21.11.2019 г. на АССГ, тъй като в допълнителното решение съдът е възприел изцяло нови правни изводи, което не съответствало на производството за допълване на вече постановеното решение. Навежда довод, че постановлението за възлагане на недвижимия имот е влязло в сила на датата на издаването му и не е било оспорено. Извършените в хода на изпълнителното производство срещу Е. С. действия на публичен изпълнител не били незаконосъобразни. Сочи административни актове, които не са били обжалвани по съдебен ред - насрочен въвод във владение, който е обжалван от Л. и П. С. и от Е. С. по административен ред, но директорът на ТД на НАП - С. се е произнесъл с Решение № ПИ-283/25.07.2019 г., оставяйки жалбата без разглеждане, а решението не е било оспорено по съдебен ред. По жалба от Е. С. срещу действие по насрочване на въвод във владение директорът на ТД на НАП-С. се е произнесъл с Решение № ПИ-284/25.07.2019 г. като я оставил без уважение в една част и без разглеждане, като недопустима, в останалата част, и решението не е обжалвано по съдебен ред. Навежда допълнителни аргументи от Акт за прихващане или възстановяване (А.) № ПО-22221720010035-004-001 от 04.08.2021 г., с който на Е. С. е възстановена сума в общ размер на 551 319, 62 лв., в т.ч. сума в размер на 455 014,00 лв., която е събрана в резултат на предприети действия по принудително изпълнение (продажба чрез търг) и разпределена за погасяване на данък по годишната данъчна декларация (ГДД) по чл. 50 от ЗДДФЛ с №2210Т235/14.04.2007 г., ведно със законната лихва в размер на 96 411, 21 лв. В тази връзка твърди, че разпоредбата на чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ изключва прилагането на същия закон. Прави възражение за изтекла давност по чл. 110 и чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Претендира разности.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира исковата претенция за основателни и доказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след преценка на събраните по делото доказателства и наведените от страните доводи, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че изп. дело № 22060003844/2006 г. по описа на ТД на НАП С. е образувано за принудително погасяване на публични задължения на Е. П. С. (син на ищцата С.), като процесният жилищен имот - апартамент № 6 в [населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2, както и друг имот – апартамент № 4, на [улица] [населено място] са възбранени с Постановление с изх. № 10-94-00-60/17.08.2012 г. Към момента на възбраната процесният апартамент № 6 на [улица] бил собствен на длъжника, по силата на Нотариален акт № 17/12.06.1978 г., с който родителите Л. С. и П. С. са му дарили същия. Не е спорно по делото, че част от публичните задължения на Е. С. произтичат от данъчна декларация № 2210Н235/14.04.2007 г. и касаят негови задължения по ЗДДФЛ за 2006 г.

С Решение № 1959/24.03.2015 г. на Софийски градски съд, по гр. дело № 7338/2014 г., влязло в законна сила на 14.04.2015 г. дарението на апартамент № 6 на [улица] отменено.

По искане от Е. С. (длъжник) публичен изпълнител, с Разпореждане с изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. е отказал да отпише по давност задълженията, предмет на цитираното изпълнително дело, а двадесет и два дена по – късно – на 26.06.2019 г. е провел търг с тайно наддаване, за продажба на апартамента, като имотът е възложен на участвало в търга лице, с постановление от 03.07.2019 г.

Разпореждане с изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г., с което публичният изпълнител е отказал да отпише по давност задълженията, е отменено от Административен съд София – град по адм. дело № 7752/2019 г. с Решение № 7148 от 21.11.2019 г., поправено по отношение част от мотивите с Решение № 299/14.01.2020 г. Според диспозитива на съдебното решение от 21.11.2019 г. преписката е върната на публичния изпълнител за ново произнасяне, съобразно дадените от съда задължителни указания, относно прилагането и тълкуването на Закона, досежно изложените в Решение № 299/14.01.2020 г. коригирани мотиви на Съда, а именно (цитат): „Както е приел и ответникът по делото в свое решение № ПИ-372/25.07.2017 г., след влизане в сила на съдебното решение на СГС може да се пристъпи към принудително изпълнение по реда на ДОПК. От тогава обаче, започва да тече срок от 56 дни, който е оставал до изтичане на абсолютната давност преди спирането, тоест срокът започва да тече от 04.04.2019 г. и изтича на 29.05.2019 г. като след изтичането на този срок се преклудира възможността на държавата да събере по принудителен ред задълженията, установени спрямо лицето“.

Като се позовава на тези факти ищцата С. претендира, че на 26.06.2019 г. публичният изпълнител е продал процесния имот, който обаче, предвид Решение № 1959/24.03.2015 г. на Софийски градски съд, по гр. дело № 7338/2014 г., вече не е бил собственост на Е. С..

В допълнение, още преди датата на търга (26.06.2019 г.), на 29.05.2019 г., вземането е било погасено по давност на основание чл. 171, ал. 2 ДОПК. Действията на публичния изпълнител ищецът преценява като нищожни и ги обвързва с факта, че тя и съпругът ѝ са били лишени от владението върху собствения им жилищен имот. Стойността на претендираните имуществени вреди оценява на 260 000 лева – пазарната стойност на апартамент № 6 в [населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съдът не възприема доводите на ответника за недопустимост на исковата претенция предвид мотивите на Решение № 7481 от 06.07.2023 г. по адм. д. № 1271/2023 г., III отд. на ВАС, според което процесното производство по принудително изпълнение "е засегнало права на ищцата" и не е изтекла петгодишната погасителна давност, предвидена с чл. 110 ЗЗД, за предявяване на исковете. Давността по чл. 111, б. „в“ ЗЗД е неприложима към главната претенция.

Исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203-206), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните кумулативни предпоставки: 1. причинени вреди (в случая – имуществени); 2. незаконосъобразен акт, действия/бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата, отменени по съответния ред (в случая- извършените от публичния изпълнител действия по изп. дело № 22060003844/2006 г., във връзка с проведен на 26.06.2019 г. търг за продажба и Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г.); 3. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия/административен акт и настъпилите вреди.

Незаконосъобразността на фактическите действия на публичния изпълнител, изразяващи се в организирането и провеждането на търга подлежи на установяване (арг. чл. 204, ал. 4 АПК) от настоящия съд.

Предвид така очертания фактически състав и по аргумент от чл. 4 ЗОДОВ, на изследване в процесния случай подлежи: причинени ли са на ищеца твърдените от него имуществени вреди, изразяващи се в това, че окончателно е бил лишен от възможността да се разпорежда с имота, като го владее, ползва и се разпорежда с него, поради това, че на 26.06.2019 г. публичният изпълнител е провел търг с тайно наддаване и на 03.07.2019 г. е издал постановление, с което имотът е възложен на участвало в търга лице и установява ли се пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразни действия на публичния изпълнител, незаконосъобразното Разпореждане изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. и настъпилите имуществени вреди. В тежест на ищеца, в условията на пълно и главно доказване е да установи фактите и обстоятелствата, на които основава претенциите си.

Както е посочено в Решение № 7148 от 21.11.2019 г. по адм.д.№ 7752/2019 г. на АССГ задълженията на Е. С. произтичат от данъчна декларация № 2210Н235/14.04.2007 г. и касаят негови задължения по ЗДДФЛ за 2006 г. Тези публични задължения е следвало да се платят до 30.04.2007 г., съответно давността по чл.171, ал.2 от ДОПК започва да тече от 01.01.2008 г. и изтича на 01.01.2018 г.

Съгласно чл.171, ал.2 от ДОПК (ред. в сила от 01.01.2016 г.) с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

В случая, изпълнението е било спряно на 06.11.2017 г. с Решение № ПИ-458/06.11.2017 г. по искане на длъжника – 56 дни преди изтичане на срока на абсолютната давност по чл.171, ал.2 от ДОПК. Отделно от изложеното, в Решение № ПИ-368/24.07.2017 г. на директора на ТД на НАП С. изрично е отбелязано, че принудителното изпълнение се спира до влизане в сила на съдебен акт по гр.д. № 5224/2016 г. на СГС.

В Решение № 299 от 14.01.2020 г. за допълване на Решение № 7148 от 21.11.2019 г. по адм.д.№ 7752/2019 г. на АССГ, 43-ти състав, е посочено, че спирането е до постановяване на влязъл в сила акт по гр.д.№ 5224/2016 г. по описа на СГС, което се е случило на 04.04.2019г., респ. от тази дата започва да тече остатъкът от посочените 56 дни. Съответно изтича на 29.05.2019 г., която следва да се счита за действителната дата на изтичане на абсолютната давност по чл.171, ал.2 от ДОПК, поради което и към датата на издаване на разпореждането от 04.06.2019 г. тази давност е била изтекла.

Не намира опора в закона становището на ответника, че производството по принудително изпълнение е възобновено едва с акт на публичен изпълнител. Подобна теза би позволила злоупотреба с процесуални права от страна на приходната администрация, каквато безспорно не е законовата цел на броенето на сроковете. След като едно производство е спряно, то неговото възобновяване следва пряко от причината, обосновала спирането – в случая висящността на гр.д.№ 5224/2016 г. по описа на СГС. Безспорно е по делото, че тази висящност е приключила на 04.04.2019 г., следователно това е датата, от която се възобновява теченето на срока по чл.171, ал.2 от ДОПК. Издаването на изричен акт за възобновяване на производството по

смисъла на чл.222, ал.6 от ДОПК не касае и не поставя начало на течене на вече възобновения срок, а има единствено констативно значение. Противното би довело до объркване на данъчната администрация от кой момент да счита задължението на лицето за погасено и позволява злоупотреба с процесални права от нейна страна. С други думи, недопустимо е със своя акт по възобновяване на спряното производството по чл.222, ал.6 от ДОПК данъчната администрация да влияе на изтичането на абсолютния давностен срок по чл.171, ал.2 от ДОПК, както неправилно поддържа НАП.

В идентичен смисъл са мотивите на Решение № ПИ-176 от 11.06.2021 г. на директора на ТД на НАП С. за възобновяване на производство по чл.99 от АПК.

По изложените съображения не могат да се възприемат доводите на ответника, че не е обвързан от правната сила на допълнителното решение, тъй като с него изцяло се променяли мотивите на първоначалното решение по адм.д.№ 7752/2019 г. на АССГ. Тази защитна теза, освен, че не съответства на чл.177, ал.1, изр.2 от АПК, противоречи и на смисъла на установения абсолютен давностен срок по чл.171, ал.2 от ДОПК (ред. към 2019 г.) - с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Разпоредбата е пряко свързана с принципа на правна сигурност и поставянето на изтичането на абсолютния давностен срок от издаването на изричен акт по чл.222, ал.6 от ДОПК е в противоречие с този принцип.

Предвид обвързващата сила на мотивите на касационната инстанция в решението по адм.д. № 1271/2023 г. на ВАС, III отделение, настоящият съдебен състав приема за доказана незаконосъобразността на действията по провеждане на публичен търг, извършени от публичния изпълнител на 26.06.2019 г. по цитираното по-горе изпълнително дело, тъй като за погасени по давност задължения е бил продаден имот, принадлежащ не на длъжника Е. С., а в СИО на ищцата и съпруга й. В тази част ВАС също се позовава на установяванията по адм.д. № 7752/2019 г. на АССГ, с Решение № 7148/21.11.2019 г., поправено по отношение част от мотивите с Решение № 299/14.01.2020 г., а именно, че изтичането на давността по чл. 171 ДОПК в полза на длъжника Е. С. е станало към датата 29.05.2019 г.

ВАС е потвърдил изводите, до които е достигнал АССГ при предходното разглеждане на спора, а именно, че към 19.06.2019 г., както на публичния изпълнител, така и на горестоящия административен орган, е било известно обстоятелството, че правото на собственост върху процесния имот не принадлежи на длъжника Е. С.. Към този момент обективно е изтекла и давността по чл.171, ал.2 от ДОПК в полза на длъжника, макар трети лица да не могат да правят възражение за изтекла давност, но това е сторено от длъжника и актът на администрацията за отричане на тези права е отменен като незаконосъобразен от съда.

Както изрично е отбелязано в решението на ВАС по адм.д.№ 1271/2023 г. на публичния изпълнител и на директора на ТД на НАП е известно, че в полза на длъжника тече давност по чл. 171, ал.2 ДОПК, като още през 2018 г. по адм. д. № 2039/2018 г. по описа на АССГ това обстоятелство е било коментирано и е било установено, че до изтичането й остава малък период, а впоследствие с решение № 7148 от 21.11.2019 г. по адм. д. № 7752/2019 г., допълнено с решение № 299 от 14.01.2020 г. е прието, че давността по чл. 171, ал.2 ДОПК е изтекла още на 29.05.2019 г.

Проследяване изтичането на давност в полза на длъжника е служебно задължение на органите на НАП съобразно чл.173, ал.2 от ДОПК, както поради правните последици, свързани с давността за длъжника, така и поради обстоятелството, че с погасяването на задълженията, обезпеченията в полза на НАП губят своето правно действие, вкл. възбраната на процесния имот. Позоваването от ответника на поредността на вписване на възбраната върху процесния имот, на недопустимостта на жалбата на ищцата и нейния съпруг по чл. 266, ал. 4 ДОПК или на иска им по чл.269 от ДОПК, са ирелевантни за настоящата искова претенция, тъй като тя касае други обстоятелства - незаконосъобразност на Разпореждане с изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. и извършената от публичен изпълнител по изп. дело № 22060003844/2006 г. търг за продажба на 26.06.2019 г.

Изложеното подкрепя извода за незаконосъобразност на действията на публичния изпълнител, свързани с насрочването и провеждането на публичната продажба на процесния имот, които са извършени както в нарушение на чл. 171, ал.2 от ДОПК, така и на принципите на законност, обективност, служебно начало и добросъвестност и право на защита, формулирани в ДОПК, които задължават органите по приходите и публичните изпълнители да действат в рамките на правомощията си, установени в закона, да прилагат законите точно и еднакво спрямо всички лица, да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица в производствата по ДОПК, дори и служебно, когато няма искане от заинтересованите лица. Обсъдените въпроси са в тясна връзка с факта, че ищцата и нейният съпруг са предприели всички предвидени в закона правни действия и правни способности, за да предотвратят настъпването на вредите и че последните са настъпили единствено и само от незаконосъобразните действия на служителите на ответника във връзка с насроченото и изпълнено на 26.06.2019 г. принудително изпълнение върху процесния имот - Решение № 7481 от 06.07.2023 г. по адм. д. № 1271/2023 г., III отд. на ВАС.

Предвид така изложените от касационната инстанция мотиви, с които е уважен искът на ищцата за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, следва да се приеме за доказано наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между действията на публичния изпълнител - Разпореждане изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. и претендираните имуществени вреди. Описаните и релевантни за случая действия (провеждане на търга и възлагане на продадения имот), така както са очертани от ищцата с исковата молба, следва да се приемат за незаконосъобразни, както е прието и в Решение № 6269 от 28.10.2022 г. по адм.д.№ 12337/2021 г. на АССГ при предходното разглеждане на спора, в която част същото е потвърдено с Решение № 7481 от 06.07.2023 г. по адм. д. № 1271/2023 г., III отд. на ВАС.

Не е необходимо ищцата и съпругът ѝ да са били адресати на издаден от публичния изпълнител акт, тъй като те са трети лица, предявили собствени права върху имота. Ето защо, липсата на издаден спрямо тях индивидуален административен акт в производството по принудително изпълнение срещу Е. С. не препятства защитата им по реда на ЗОДОВ. Напротив, както многократно подчертават предишните съдебни инстанции, касае се за незаконосъобразни фактически действия на публичен изпълнител по смисъла

на чл.250 и сл. от АПК, които са незаконосъобразни поради насочване на принудителното изпълнение към имот, който не е собствен на длъжника и чрез използването на изпълнителен способ при изтекла абсолютна погасителна давност по чл.171, ал.2 от ДОПК.

Действията „провеждане на търга“ и „възлагане“ на продадения имот на купувача несъмнено са част от производството за принудително изпълнение и представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното място на чл. 221 е в Раздел IV “Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“ ДОПК. Касае се за фактически действия (арг. чл. 250 АПК), извършени от публичния изпълнител в противоречие с предпоставките за провеждане на търга, по аргументи за противното от нормите на чл. 225, ал. 1, т.1 и т. 7 ДОПК. В разпоредбата на чл. 225, ал. 1 ДОПК са изброени случаите, при наличието на които публичният изпълнител е задължен да прекрати изпълнително производство. Именно употребеният израз „се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител“, както и разпоредбата на ал. 2, задължават същия служебно да отмени наложени запори и възбрани.

В процесния случай, още преди да пристъпи към публична продажба на имота, публичният изпълнител е бил наясно, че Л. С. и П. С. се легитимират като собственици на възбранения недвижим имот, предвид признатия и от ответника факт (становище на л. 160) за предявен още през 2016 г. пред СГС (гр. дело № 5224/2016 г.) иск по чл. 269 ДОПК. Исковата молба по чл. 269 ДОПК е била оставена без разглеждане с Определение от 03.07.2018 г. на СГС (л. 62), по гр. дело № 5224/2016 г., но само поради формалната причина, че исковата молба по споменатото вече гр. дело № 7338/2014 г. на СГС, с решението по което е отменено дарението върху процесния имот е била вписана през 2014 г., т.е. след налагане на възбраната върху имота, по изпълнителното дело. Упоритото позоваване от защитата на ответника (вкл. с писмената защита) на определението на СГС по гр. дело № 5224/2016 г., че с него *„не се установява право на собственост на ищеца“* е неправилно. Предявеният по чл.269 от ДОПК иск няма отношение към правото на собственост в полза на С., което е възстановено в друго исково производство по гр. дело № 7338/2014 г. на СГС. Възстановеното право на собственост на ищцата и съпруга ѝ произтича от Решение № 1959 от **24.03.2015 г.** на Софийски градски съд по гр. дело № 7338/2014 г. за отмяна на направено от тях в полза на сина им Е. С. дарение. Отричането на допустимостта на искова претенция по чл.269 от ДОПК няма никакво отношение към собствеността на имота, както е прието при предходното разглеждане на спора.

Изцяло ирелевантно за спора е възражението на ответника, че към датата на възлагане на възбраната на процесния имот през 2012 г. имотът не е собственост на ищцата. Исковата претенция касае продажбата на имота към момент, в който той вече е собственост на ищцата и съпруга ѝ, а именно през 2019 г. Изцяло ирелевантно е, че постановление изх.№ С190022-091-0000487 от 03.07.2019 г. за възлагане на имота не е обжалвано, още повече, че трети лица (извън длъжника) не разполагат с право на жалба срещу този акт на публичния изпълнител. Без значение е, че публичната продажба е извършена след проведено съдебно производство по контрол на определената за имота

оценка.

Дължим е извод, че преди да пристъпи към продажбата на имота на 26.06.2019 г. и независимо от липсата на решение на СГС по установителния иск по чл. 269 ДОПК, публичният изпълнител е бил наясно, че Л. С. се легитимира като собственик на процесния имот. Този факт представлява „друг случай“, по смисъла на чл. 225, ал. 1, т. 7 ДОПК, което означава, че този имот не е бил в патримониума на длъжника Е. С. и не може да служи за удовлетворяване претенциите на държавата, произтичащи от установени публични задължения. С оглед на това извършените от публичния изпълнител фактически действия, свързани с обявяването, организирането и провеждането на търга се явяват извършени в противоречие с вече споменатите условия, които поставя законът – имуществото, върху което се насочва принудителното изпълнение да е собственост на длъжника (чл. 213, ал. 1 ДОПК), респ. публичното вземане да не е погасено, вкл. поради изтичане на т.нар. абсолютна давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

От друга страна, произнасяйки се изрично с Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288 от 04.06.2019 г. (двадесет и два дни преди търга) публичният изпълнител отново е бил наясно, че Е. С. се позовава на изтекла абсолютна давност на установените в негова тежест публични задължения. Независимо, че е приел за неоснователно възражението за изтекла давност, *публичният изпълнител е бил длъжен да изчака окончателно решение* (произнасяне) по този въпрос, след изпълнение на процедурата по Глава двадесет и седма ДОПК „Защита срещу принудително изпълнение“ – по образуваното адм.д. № 7752/2019 г. по описа на АССГ, 43-ти състав, срещу Разпореждане № С-190022-137-0005288 от 04.06.2019 г.

Въпреки това той е продължил умишлено и целенасочено да извършва последващите, противоречащи на закона действия за обявяване, организиране и провеждане на търга, като още на 04.06.2019 г. (датата, на която е постановил Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г.) е възобновил спряното изпълнително производство. Незаконосъобразността на тези действия се потвърждава и от цитираното решение на Административен съд София – град от 21.11.2019 г., по адм. дело № 7752/2019 г., с което е отменено Разпореждане с изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г.

Не е спорно по делото, че с А. № ПО-22221720010035-004-001 от 04.08.2021 г. на орган по приходите в ТД на НАП С. на длъжника по изп.д. № 3844/2006 г. Е. П. С. е възстановена сума в размер на 455 014.00 лв. (главница) във връзка с отменени разпореждания за разпределяне на постъпили суми, както следва: изх.№ С190022-125-0199982 от 10.07.2019 г., изх.№ С190022-125-0199984 от 10.07.2019 г., изх.№ С190022-125-0204201 от 15.07.2019 г. и изх.№ С190022-125-0204203 от 15.07.2019 г. Общо на Е. П. С. е възстановена сума в размер на 551 319.62 лв. – главница и лихви.

Според приета при повторното разглеждане на делото съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ) от 15.02.2024 г. възстановената сума в размер на 551 319.62 лв. е от недължимо платени и събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, глоби и имуществени санкции. В нея са включени суми, постъпили по сметка за принудително изпълнение, както следва: 133 614.22

лв. на 28.06.2019 г., 48 891.01 лв. на 08.07.2019 г., 239 710.97 лв. на 08.07.2019 г. и 32 692.21 лв. на 27.06.2019 г. Според експерта от сметката за принудително изпълнение се възстановяват суми от продажба на недвижимо имущество. Въпреки, че не е посочено изрично в А., за съда е във от съмнение, че във възстановената в полза на Е. С. главница от 455 014.00 лв. се включва и получената при публичната продан стойност на процесния недвижим имот. Изложеното обаче не води до извод за недопустимост по смисъла на чл.8, ал.3 от ЗОДОВ, още по-малко за неоснователност, поради неоснователно обогатяване, на исковата претенция на Л. С. за имуществени вреди, изразяващи се в пазарната стойност на собствения ѝ имот към 26.06.2019 г.

Фактът, че с А. на Е. С. са възстановени суми по изпълнителното дело, не означава автоматично, че неговата майка Л. С. следва да се счита за удовлетворена от загубата на собствения ѝ имот. Процедурата по прихващане и възстановяване по реда на чл.128 и сл. от ДОПК засяга единствено Е. С. като страна – длъжник в процесното изпълнително производство, във връзка с което е бил възбранен и друг негов имот - апартамент № 4, на [улица] [населено място]. За Е. С. не съществува правно задължение да обезщети своята майка със стойността на неправомерно продаденото от публичния изпълнител жилище, което към момента на продажбата е било нейна собственост. От друга страна, дори в такава хипотеза остава правото на С., като собственик на имота да претендира обезщетяване на вреди от непозволеното увреждане на имуществото ѝ. С други думи, възстановяването чрез процесния А. на суми от незаконосъобразна продажба на имущество, за което самият публичен изпълнител е приел, че проведеното принудително изпълнение е незаконосъобразно, не лишава собственика на незаконосъобразно отчуждения процесен недвижим имот да претендира неговата равностойност по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Независимо, че постановлението за възбрана на имота от 2012 г. предшества отмяната на дарението от 2015 г., то остава незаконосъобразното Разпореждане с изх. № С 190022-137-0005288 от 04.06.2019 г., което представлява само по себе си материалноправното основание „незаконосъобразен акт“, по смисъла на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ. Именно това незаконосъобразно разпореждане, както и описаните незаконосъобразни фактически действия на публичния изпълнител са в пряка, причинна връзка с твърдените от ищеца имуществени вреди.

За пълнота следва да се отбележи, че представеното от ответника при повторното разглеждане на спора Решение № 8308 от 07.08.2023 г. по адм.д.№ 8892/2022 г. на ВАС, III-то отделение, не съдържа твърдяните доводи в полза на НАП. Напротив, в същото решение е потвърдена незаконосъобразността на действията на публичния изпълнител по процесното изп.д. № 3844/2006 г., изразяващи се в отказ да прекрати производството по принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност и извършени продажби на двата възбранени имота след изтичането на тази давност. Видно от постановените по искове на Е. С. срещу НАП с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ съдебни решения същият не е заявил претенция за стойността на процесния недвижим имот – апартамент № 6 в

[населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2, поради което възражението на ответника, че с тази претенция на ищцата С. би се стигнало до неоснователно обогатяване, е изцяло неоснователно.

Относно размера на исковата претенция съдът приема, че стойността на процесния жилищен имот следва да бъде преценена към датата на публичната му продажба – 26.06.2019 г. Това е датата, на която е проведен търгът, понеже това действие на публичния изпълнител е съществена част от фактическия състав на публичната продажба (Раздел III, Глава двадесет и шеста ДОПК), приключил с постановлението за възлагане на имота. Според заключението на съдебната оценителна експертиза, което съдът възприема (неоспорено и от ищеца) „пазарната стойност на апартамент № 6 с прилежащо зимнично помещение, към 26.06.2019 г. е 179 695 лева“. Тази стойност Съдът приема за релевантна, относно размера на имуществените вреди, понесени от ищцата Л. С.. За сумата над 179 695 лева, до претендирания размер на общезщетение за имуществени вреди – 260 000 лева исковата молба се явява неоснователна и недоказана.

Според представени по делото удостоверения за наследници и за родствени връзки П. С. П. е починал на 25.10.2021 г. като женен и оставил за наследници: съпруга Л. М. С., син Е. П. С. и дъщеря И. П. С.. Установява се от два броя съдебни удостоверения на СРС, че на 12.09.2023 г. в особената книга на съда са вписани откази от Е. П. С. и дъщеря И. П. С. от наследството на покойния наследодател П. С. П.. Няма спор, че отказът от наследство има действие към момента на откриване на наследството – момента на смъртта на наследодателя на 25.10.2021 г., поради което възражението на ответника, че това е станало едва през 2023 г., освен изцяло ирелевантно за спора, е и неоснователно. Единственият съобразен със Закона за наследството извод е, че съпругата Л. М. С. е единствен наследник на съпруга си П. С. П.. Съгласно чл.53 от ЗН частта на отреклия се или на оня, който е изгубил правото да приеме наследството, уголемява дяловете на останалите наследници. Доколкото наследството се открива в момента на смъртта (чл.1 от ЗН), то считано от 25.10.2021 г. ищцата е единствен законен наследник на съпруга си П. С. П..

По изложените съображения претендираната сума следва да се присъди изцяло в полза на ищцата Л. М. С., като единствен законен наследник на съпруга ѝ П. С. П.

Макар исковата молба да е частично уважена, искането на ищеца за възстановяване разноските за водене на делото – държавната такса от 10 лева и депозита за съдебната оценителна експертиза – 500 лева при първоначалното разглеждане на спора и на 400 лв. при повторното разглеждане на делото от АССГ е изцяло основателно за тези размери (чл. 10, ал. 3, изр. първо, предл. второ ЗОДОВ). Цитираната разпоредба е специална и не урежда възможност за присъждане в полза на ищеца разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба. Ищцата не претендира разноски за адвокатско възнаграждение. По аргумент от чл.226, ал.3 от АПК в нейна полза следва да се присъдят и сторени пред ВАС разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв.

Частичното отхвърляне на исковата молба обуславя задължение и за ищеца

(чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 27 от Закона за правната помощ) да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ Съдът определя юрисконсултското възнаграждение, в размер на 200 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-207 АПК, вр. чл. 10, ал. 3, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 69-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на Л. М. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 3, чрез адв. В. К., на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди в размер на 179 695.00 лв. (сто седемдесет и девет хиляди, шестстотин и деветдесет и пет лева), ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба на 10.12.2021 г., до окончателното му изплащане, както и сторените в производството разноски в размер на 920 лв. (деветстотин и двадесет лева).

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до предявения размер от 260 000 лева.

ОСЪЖДА Л. М. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 3, чрез адв. В. К., да заплати на Национална агенция за приходите, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: